

PineBook

妖 圣 传

หนึ่ง
ดาบ
สังหาร
ปรมาจารย์
อสูร

13

单纯宅男 (Dānchún zháinán) เขียน

จินอันเหวียน และ ปิงปิง แปล

LingFeiLong วาด

บทที่ 601 ทราายถงชา

การกัถของพวกหลันเฟิงคือ ชัดขวางไม่ให้ปีศาจจสูรระดับเทวะทั้งสิบสองตนแห่งหุบเขาไร้สิ้นสุดเข้าร่วมกับตำหนักศักดิ์สิทธิ์ ทว่าบัดนี้ปีศาจทั้งสิบสองตนยอมสวามิภักดิ์ต่อหลันเฟิงจนหมดสิ้น ย่อมไม่มีทางร่วมมือกับตำหนักศักดิ์สิทธิ์โดยปรยาย

“แม้กระบวนการจะดูประหลาดไปสักหน่อย แต่พวกเรานับว่าเสร็จสิ้นการกัถแล้วกระมัง” หรงหวนกระแอมเบาๆ สีหน้าประหลาดยัถ

เพื่อการกัถนี้ พวกเขาเคยลองคิดหาวิธีนับไม่ถ้วน แต่ก่อนที่จะทันได้ลงมือ กลับพบว่าการกัถเสร็จสิ้นด้วยวิธีที่ไม่อาจเข้าใจได้แล้ว ไหนเลยจะไม่ให้รู้สึกประหลาดใจได้

หลี่เหวิน เตาหยวนและคนอื่นๆ สบตากัน จากนั้นต่างพยักหน้าอย่างพร้อมเพรียง “เสร็จแล้ว เสร็จแล้วแน่นอน!”

หากดูแค่ผลลัพธ์ ไม่เพียงภารกิจจะลุล่วง ยังมี
ผลพลอยได้เกินคาดอีกด้วย

อย่างไรก็ดี ตั้งแต่ต้นจนจบ พวกเขาแทบไม่ได้มีบทบาท
ใดเลย ทุกสิ่งล้วนเกิดจากหลั่นเฟิงทั้งสิ้น เรียกได้ว่าอีกฝ่ายเป็น
ผู้ลุยเดี่ยวโดยแท้ พวกเขาเพียงแค่ติดสอยห้อยตามมาด้วย
เท่านั้น

“หลั่น...ท่านหลั่นเฟิง” หรงหวนเหลือบมองป่าเถาและ
ป่าเทียมที่ยืนอยู่ด้านหลังหลั่นเฟิง ก่อนเอ่ยอย่างระมัดระวัง “ข้า
ขอรายงานสถานการณ์ที่นี้กลับไปยังสาขาหลักก่อนได้หรือไม่
หากทางนั้นยืนยันว่าภารกิจสำเร็จแล้ว พวกเราก็สามารถ
เดินทางกลับได้ทุกเมื่อ”

หลั่นเฟิงพยักหน้าเห็นด้วย “ท่านหรงคิดรอบคอบดีแล้ว”

จากนั้น เขาจึงหันไปพูดกับหลี่เหวินว่า “หลี่เหวิน เจ้า
ช่วยรายงานสถานการณ์ที่นี้กลับไปยังประชุมสำนักด้วย”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น หรงหวนกับหลี่เหวินต่างหยิบ
ศิลาสื่อสารขึ้นมา เดินไปยังมุมหนึ่งของห้องโถง แล้วเริ่มติดต่อ
กลับไปยังสาขาหลัก

เบื้องหน้าหลันเฟิง บัดนี้หลงเหลือเพียงผู้แข็งแกร่งจาก
ตำหนักโอสถเทวะอีกสองคนที่ยืนงุนงงอยู่ ด้วยความไม่รู้ว่า
จะทำอย่างไรต่อไป

เมื่อเห็นทั้งสองมีสีหน้างุนงง หลันเฟิงนึกคิดไปครู่หนึ่ง
ก่อนเอ่ยขึ้น “พวกเจ้าเองก็ติดต่อไปยังสาขาหลักของพวกเจ้า
ด้วยเถิด”

หนึ่งในนั้นลังเลเล็กน้อย เอ่ยอย่างกังวลว่า “หากติดต่อ
ไปตอนนี้จะไม่เกิดปัญหาหรือ”

“ไม่เป็นไร ก่อนที่ข้าจะมาถึงที่นี่ ผู้อาวุโสชงชิงน่าจะ
ควบคุมสาขาหลักของตำหนักโอสถเทวะไว้แล้ว มีท่านผู้นั้น
นั่งบัญชาการด้วยตนเอง ตำหนักโอสถเทวะย่อมไม่มีปัญหา
แน่นอน” หลันเฟิงกล่าวอย่างมั่นใจ “พวกเจ้าไม่ต้องกังวล
ติดต่อไปยังสาขาหลักได้เลย หากข้าคาดไม่ผิด กองกำลังของ
ตำหนักศักดิ์สิทธิ์ที่นั่นคงถูกผู้อาวุโสชงชิงกวาดล้างจนเกลี้ยง
แล้ว”

“ผู้อาวุโสชงชิง?” ผู้แข็งแกร่งจากตำหนักโอสถเทวะทั้ง
สองเบิกตากว้างอย่างตกตะลึง กล่าวด้วยน้ำเสียงยากจะเชื่อ

“ผู้อาวุโสซึ่งซึ่งผู้เคยครองยุทธภพของเผ่ามนุษย์เมื่อสามร้อยปีก่อนนั้นนะหรือ”

หลันเฟิงยิ้มพลาบพ้ยักหน้า “ไม่ผิด เป็นผู้อาวุโสซึ่งซึ่งผู้
นั้นเอง”

เมื่อได้ยินดังนั้น ผู้แข็งแกร่งทั้งสองจากตำหนัก
โอสถเทวะก็พ้ยักหน้า ไม่ลังเลอีกต่อไป

หากผู้อาวุโสซึ่งซึ่งลงมือด้วยตัวเอง ตำหนักโอสถเทวะ
อาจยังมีทางรอด

ทั้งสองเดินไปยังอีกมุมหนึ่งของห้องโถง หนึ่งในนั้นหยิบ
ศิลาสื่อสารออกมา หลังจากขบคิดเล็กน้อยก็ตัดสินใจติดต่อกับ
ยังประมุขตำหนักโอสถเทวะก่อน

แม้ประมุขตำหนักโอสถเทวะจะมีแนวโน้มสูงมาก
ว่าจะทรยศ กลายเป็นข้าของตำหนักศักดิ์สิทธิ์ไปแล้วก็ตาม
แต่ตราบไตที่ยังไม่ได้รับคำยืนยันอย่างแน่ชัด ในใจก็ยัง
อดมีความหวังริบหรี่ไม่ได้ ทำยที่สุด ต่อให้รากฐานของ
ตำหนักโอสถเทวะจะเน่าเฟะเพียงใด หากประมุขยังอยู่ อย่าง
น้อยก็สามารถประคับประคองสถานการณ์ไว้ได้ชั่วคราว

ครู่ต่อมา ผู้แข็งแกร่งทั้งสองจากตำหนักโอสถทวะก็ก้ม
หน้าอย่างสิ้นหวัง บนใบหน้าปรากฏรอยยิ้มขื่นขม

ข้อความที่พวกเขาส่งไปตั้งจมหายลงมหาสมุทร ไร้ซึ่ง
การตอบกลับใดๆ

ผลลัพธ์...ไม่ต้องพูดก็เข้าใจ

ทั้งสองสุดหายใจลึก ก่อนเปลี่ยนเป้าหมายติดต่อ สี่หน้า
ยิงเครื่องเคียด

ทว่าศิลาสื่อสารที่ยังคงเงิบงันยั้ง ทำให้สี่หน้าของ
พวกเขาแย่งทุกที “ผู้อาวุโสรอง...ผู้อาวุโสรองก็ทรยศ
ตำหนักโอสถทวะ!”

เห็นได้ชัดว่าในสถานการณ์เช่นนี้ ผู้ใดที่ติดต่อไม่ได้ย่อม
มีสองความเป็นไปได้ หนึ่งคือเสียชีวิต อีกหนึ่งคือหลบหนีไป
ไม่เช่นนั้นคงไม่มีเหตุผลใดที่จะไม่ตอบกลับ นอกจากหากตอบ
อาจทำให้ตำแหน่งที่ซ่อนตัวถูกเปิดเผย

พวกเขาไม่รู้ว่าผู้อาวุโสรองยังอยู่หรือไม่ แต่ที่แน่ใจได้คือ
อีกฝ่ายมีแนวโน้มสูงมากที่จะทรยศไปแล้ว

เวลาไหลผ่านอย่างช้าๆ ทั้งสองพยายามติดต่อกันมากมาย แต่กลับไม่มีใครตอบกลับเลย กระทั่งติดต่อผู้อาวุโสแปด ศิลาสื่อสารถึงมีเสียงตอบกลับ เป็นเสียงทุ้มต่ำและฟังดูอ่อนล้าเล็กน้อย “ชีวเหล่ย เจ้าอย่าเพิ่งพูด ขำขอมถามก่อนว่า ผู้อาวุโสใหญ่กับจิงซินอยู่กับเจ้าหรือไม่”

“ไม่อยู่” สองผู้แข็งแกร่งแห่งตำหนักโอสถทเวะสบตากันแล้วตอบพร้อมกัน

“เฮ้อ...”

อีกฝ่ายถอนหายใจอย่างโล่งอก ก่อนกล่าวด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม “จำไว้ให้ระวังลู่ชีวกกับจิงซิน! เรื่องโดยละเอียดข้าบอกตอนนี้ไม่ได้ เอาเป็นว่า...ต้องระวังพวกเขาให้มาก!”

ไต้ยิ่นเซ่นั้น ชิวเหล่ยกลับรู้สึกเบาใจขึ้นมาหน่อย ก่อนจะรีบเอ่ยขึ้นว่า “ผู้อาวุโสแปด เกิดเรื่องใหญ่ขึ้นแล้ว เรื่องใหญ่จริงๆ!”

ที่สาขาหลักของตำหนักโอสถทเวะ เมื่อผู้อาวุโสแปดไต้ยิ่นเสียงร่อนรนของชิวเหล่ยก็หันไปเปลี่ยนสีอย่างอดไม่ได้ ‘หรือว่าท้ายที่สุด เรื่องที่ตนกังวลที่สุดจะเกิดขึ้นจริงๆ?’

“พูดมาเร็ว เกิดเรื่องอะไรขึ้น!” เสียงของผู้อาวุโสแปดที่ ฟังออกว่าเริ่มกระวนกระวายตั้งขึ้นจากคิลาสื่อสาร

“คือเรื่องเป็นอย่างนี้...” ชิวเหล่ยรีบเล่าเรื่องที่เกิดขึ้น ทั้งหมดในเมืองสื่อฟางอย่างรวดเร็ว ก่อนจะถามด้วยน้ำเสียง ตึงเครียดว่า “ผู้อาวุโสแปด ท่านพอจะบอกเราได้ไหมว่า ท่านประชุม...ร่วมมือกับตำหนักศักดิ์สิทธิ์จริงหรือไม่”

หลังจากฟังชิวเหล่ยเล่าจบ ผู้อาวุโสแปดถอนหายใจยาว ออกมาอย่างโล่งอก ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงหนักอึ้งว่า “เฮ้อ ถึง ขั้นนี้แล้ว บอกพวกเจ้าก็ไม่ใช่ไร ท่านประชุมกับพวกร่วมมือ กับตำหนักศักดิ์สิทธิ์จริง ๆ แปดผู้อาวุโส มีเพียงข้าเท่านั้นที่ยังไม่ ทรรศ พวกที่เหลือถูกผู้อาวุโสซ่งซิงสังหารไปหมดแล้ว!”

ทั้งตำหนักโอสถเทวะ ระดับผู้อาวุโสถูกผู้อาวุโสซ่งซิง กวาดล้างจนแทบไม่เหลือ ผู้อาวุโสทั้งแปดคนเหลือเพียง ผู้อาวุโสแปดคนเดียว ส่วนสิบสององครักษ์ ยกเว้นชิวเหล่ยกับ เพื่อนอีกคน เหลือเพียงสามคนเท่านั้น

ไต้ยิ่นเซ่นนี้ ชิวเหล่ยกับสหายถึงกับตกอยู่ในวังค์

ตำหนักโอสถเทวะจบสิ้นแล้ว!

เมื่อไม่มีผู้แข็งแกร่งระดับเทวะชั้นปลายอีกต่อไป
ตำหนักโอสถเทวะที่เคยยิ่งใหญ่ ก็ถึงคราวตกต่ำ จากที่เคยเป็น
หนึ่งในขุมอำนาจระดับสูงสุดซึ่งเทียบเคียงกับหอหมื่นศาสตรา
ต้องร่วงลงสู่ระดับขุมอำนาจระดับหนึ่งของแผ่นดินใหญ่

พวกเขาเคยเป็นเพียงผู้แข็งแกร่งระดับล่าง ไม่มีสิทธิ์
มีเสียงใดๆ ในหมู่ผู้แข็งแกร่งของตำหนักโอสถเทวะ ทว่ายามนี้
กลับกลายเป็นผู้แข็งแกร่งระดับเทวะที่เหลืออยู่น้อยนิดของ
ตำหนัก

ช่างน่าเศร้ายิ่งนัก!

ใจกลางห้องโถง

“ท่านหลันเฟิง พวกเราได้รับการยืนยันจากสาขาหลัก
แล้วว่าภารกิจลุล่วง พวกเราควรเดินทางกลับ” หลังจากทรงทวน
รายงานสถานการณ์ ก็ได้รับคำสั่งจากหอหมื่นศาสตราให้
เดินทางกลับทันที

ชีวเหล่ายกับสหายสบตากัน แล้วกล่าวเสียงขรึม
“ท่านหลันเฟิง พวกเราก็ต้องกลับแล้วเช่นกัน”

“นายท่าน ประมุขสำนักสั่งให้พวกเรากลับสำนักศึกษา
ระดับหนึ่งโดยทันที” หลี่เหวินกล่าวเสริม “อีกทั้งท่านประมุขยัง
บอกว่า หากท่านมีเรื่องสำคัญต้องจัดการก็ไม่จำเป็นต้องกลับ
พร้อมพวกเราได้ เมื่อจัดการเรื่องส่วนตัวเสร็จแล้วค่อยกลับก็
ยังไม่สาย”

หลันเฟิงยิ้มตอบ “เจ้ากลับไปบอกประมุขสำนักว่า
หลังจากเข้าจัดการธุระที่นี่เสร็จ จะมุ่งหน้าไปยังแดนเหนือทันที
ข้ายังทำภารกิจที่สองที่เขามอบหมายไม่เสร็จนะ!”

หลี่เหวินพยักหน้า “ขอรับ ข้าจะนำความไปบอก
ประมุขสำนักอย่างครบถ้วน”

“เช่นนั้น ขอให้ทุกคนเดินทางโดยสวัสดิภาพ” หลันเฟิง
ประสานมือคำนับ

“ขอลา!”

แต่ในจังหวะที่ทุกคนกำลังจะเดินไปถึงหน้าประตูห้องโถง
หลันเฟิงนี่ก็บางอย่างขึ้นได้ จึงเอ่ยว่า “เดี๋ยวก่อน!”

ท่ามกลางสายตาฉงนของทุกคน หลันเฟิงหยิบ
ศิลาสื่อสารออกมาจากกำไลเก็บของ พร้อมกล่าวด้วยรอยยิ้ม
“ทุกท่านทั้งกลืนอายุวิญญูณไว้บนศิลานี้หน่อยเถอะ เพื่อที่
พวกเราจะได้ติดต่อกันในภายหลัง หากพวกท่านประสบปัญหา
ใดๆ ก็สามารถใช้ศิลาเรียกหาข้าได้ หากข้าช่วยได้ ข้าย่อมช่วย
เต็มที่”

ไม่นานนัก ทุกคนต่างก็ทั้งกลืนอายุวิญญูณไว้บน
ศิลาสื่อสารของกันและกัน แล้วจากไปด้วยความพึงพอใจ

ในโลกที่อันตรายถึงเพียงนี้ การมีสหายเพิ่มอีกหนึ่ง
ย่อมเท่ากับเพิ่มหลักประกันให้ตนเอง โดยเฉพาะสหายอย่าง
หลันเฟิง!

อย่าว่าแต่หลันเฟิงมีพลังที่แข็งแกร่ง เพียงแค่มีป้าเทา
และป้าเทียอยู่เบื้องหลังก็ทำให้สถานะของเขาไม่ธรรมดาแล้ว

การเป็นมิตรกับหลันเฟิงเท่ากับมีทั้งเผ่าปีศาจเผือกและ
สำนักศึกษาระดับหนึ่งหนุนหลัง

ใครล่ะจะกล้าเพิกเฉย!

ใครเล่าจะกล้ามองข้าม!

ความเร็วของป่าทำนั้นไวยิ่ง ทันทีที่ทรงหวนและคนอื่นจากไป เขาก็พาปีศาจผีดิบอีกเก้าตนที่แปลงร่างเป็นมนุษย์มาถึง สำนักศึกษาสื่อฟาง

“ราชา!” เมื่อเดินเข้ามาในห้องโถง ป่าทำค้อมกายหลีกไป ด้านข้างอย่างนอบน้อม “พี่น้องที่เหลืออีกเก้าตนมาถึงแล้ว!”

ชายหนุ่มทั้งเก้าตนยืนเรียงแถวเบื้องหน้าหลันเฟิง ก่อนคุกเข่าลงข้างหนึ่ง เปล่งเสียงพร้อมกันว่า “ราชา!”

ชายหนุ่มทั้งเก้าคือปีศาจจิ้งจอกสุรระดับทเวะชั้นกลาง!

“ลูกชิ้นเถอะ” หลันเฟิงโบกมือเบาๆ “ต่อไปหากมีอะไรก็พูดคุยกันตรงๆ ไม่ต้องคุกเข่า ข้าไม่ชอบพิธีการเกินจำเป็น และไม่ชอบให้ใครมาคุกเข่าด้วย”

หลันเฟิงหยุดเล็กน้อยแล้วถามว่า “พวกเจ้ามาที่หุบเขาไร้สิ้นสุดทำไมกัน”

จากราชวงศ์อันทางแดนเหนือมายังหุบเขาไร้สิ้นสุดของดินแดนทะเล ระยะทางไม่ใช่สั้น หลันเฟิงอดสงสัยไม่ได้ว่ามีสิ่งใดในหุบเขาไร้สิ้นสุดที่ดึงดูดพวกเขากันแน่

เมื่อได้ยินคำถามของหลันเฟิง ป่าท่าก็ยกมือเกาศีรษะด้วยท่าที่เขินอาย ก่อนตอบเสียงแผ่ว “ราชา...ที่จริง ตอนนั้นพวกเราโดนหลอกให้มานะขอรับ...”

หลันเฟิงเบิกตากว้าง อุทานด้วยความตกใจ “โดนหลอก?”

ด้วยพลังของป่าท่าและพรรคพวก ใครเล่าจะกล้าหลอกพวกเขา

แม้ป่าท่าจะรู้สึกอับอาย แต่ก็ยังเล่าอย่างซื่อตรง “ตอนนั้นพวกเราเพิ่งเริ่มมีสติปัญญา อาศัยเพียงสัญชาตญาณในการฝึกฝน จนกระทั่งระดับพลังสูงขึ้น ปัญญาก็พัฒนาขึ้นด้วย เราถึงเริ่มแสวงหาทรัพยากรต่างๆ เพื่อช่วยให้สามารถฝึกฝนได้เร็วขึ้น และพบว่าสิ่งที่ช่วยเราได้มากที่สุดคือวัตถุดิบที่เรียกว่า

‘ทรายถงซา’ เราจึงออกตามหาวัตตุติบชนิดนี้ แต่ด้วยจำนวนของเรามีแค่สิบสองตน การเก็บทรายถงซาจึงเป็นไปอย่างล่าช้า อีกทั้งพวกเราเป็นปีศาจจอสูร ยากจะเข้าไปในเมืองมนุษย์...”

“ครั้งหนึ่ง ขณะพวกเรากำลังขุดหาทรายถงซาใต้ดินบังเอิญเจอกับกลุ่มมนุษย์ พวกเขาบอกว่ามาจากกองคาราวานของทะเลสาบชิงไห่และหอโกวเป่า เป้าหมายของพวกเขาคือเหมืองแร่ใต้ดินเช่นเดียวกับเรา จึงเกิดการปะทะกันขึ้น โชคดีที่ตอนนั้นพลังของพวกเราเพิ่มขึ้นไม่น้อย จึงสามารถเอาชนะพวกเขาได้...”

“เราไม่ได้ฆ่าพวกเขา แต่จับมาสอบถามว่าที่ไหนมีทรายถงซาอีก พวกเขาบอกว่า หุบเขาไร้สิ้นสุดแห่งดินแดนเทวะมีทรายถงซาอยู่เต็มไปหมด...”

“พวกเราตื่นเต้นมาก รีบมุ่งหน้ามายังที่นี่ แต่เมื่อมาถึงจริงๆ กลับพบว่าที่นี่มีเหมืองทรายถงซาก็จริง แต่ไม่ได้มากมายตามที่พวกเขาวางไว้...”

“สุดท้ายก็ทำอะไรไม่ได้ พวกเราจึงต้องอยู่ที่นี้ ขุดทรายถงซาไปพรางฝึกตนไปพราง กระทั่งพลังถึงระดับสวรรค์

แต่แล้วความเร็วในการฝึกกลับลดลงมาก เราจึงเริ่มมองหาวิธีอื่น...”

“เราเริ่มเฝ้าจับตาดูกองคาราวานของทะเลสาบซิงไห่และหอโกวเป่า หากเจอคาราวานใดผ่านหุบเขานี้แล้วพลังต่ำกว่าเรา เราจะปล้นเอาสินค้าของพวกเขา แล้วนำไปขายต่อ เพื่อนำเงินมาแลกทรายถงซา...”

“เมื่อโดนปล้นหลายครั้งเข้า พวกเขาก็เริ่มระวังมากขึ้น ถึงขั้นวางกับดักล่อให้พวกเราติดกับ โชคดีที่ตอนนั้นพวกเรากินทรายถงซาไปเยอะ พลังจึงเพิ่มขึ้นมาก กับดักพวกนั้นเลยใช้ไม่ได้ผล แม้บางครั้งจะอันตรายไม่น้อย แต่สุดท้ายเราก็กินมาได้ทุกครั้ง...”

“หลังจากนั้นพวกเขาก็เริ่มหวาดกลัวพวกเรา ถึงขั้นยอมเปลี่ยนเส้นทาง ไม่เดินผ่านหุบเขานี้อีก...”

“จนกระทั่งเมื่อครึ่งปีก่อน มีกลุ่มมนุษย์ซึ่งอ้างตัวว่าเป็นคนของตำหนักศักดิ์สิทธิ์มาหาเราด้วยตัวเอง...”

เมื่อได้ฟังเรื่องราวทั้งหมดจากป้าท่า หลันเฟิงก็เริ่มหายใจแรง มือกำแน่นแล้วคลาย ก่อนจะกำอีกครั้ง

แม้คำเล่าของป้าท่าจะฟังดูเรียบง่าย แต่หลันเฟิงสามารถจินตนาการถึงความยากลำบากที่แฝงอยู่ การที่ปีศาจจิ้งจอกกลุ่มหนึ่งซึ่งเพิ่งเริ่มมีสติปัญญาและยังไม่บรรลุระดับสวรรค์เดินทางไกลจากแดนเหนือมายังหุบเขาไร้สิ้นสุดในดินแดนทะเล พวกเขาต้องเผชิญกับขอบเหวแห่งความตายอยู่แทบตลอดเวลา

การที่พวกเขายังมีชีวิตอยู่จนถึงตอนนี้เรียกได้ว่าเป็นปาฏิหาริย์แล้ว!

บทที่ 602 คำขอของป่าท่า

หลันเฟิงทอดถอนใจเบา ๆ พลังมองพวกปีศาจผีดิบที่แปลงร่างเป็นมนุษย์ตรงหน้า “เฮ้อ ตลอดหลายปีที่ผ่านมา พวกเจ้าลำบากกันมาก”

เมื่อสัมผัสได้ถึงสายตาที่เปี่ยมด้วยความเข้าใจจากหลันเฟิง ป่าท่าก็เผยรอยยิ้มโง่งมออกมา บนใบหน้าไม่หลงเหลือความเย็นชาดูร้ายแม้แต่น้อย

เงิบไปครู่หนึ่ง หลันเฟิงก็ถามอย่างสงสัย “จริงสิ เมื่อครูเจ้าบอกว่าทรายถงซาช่วยให้พวกเจ้าเพิ่มพลังได้รวดเร็ว ทำไมไม่ถึงเป็นเช่นนั้น”

“ข้าก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม” ป่าท่าส่ายหน้าอย่างงุนงง “แต่อย่างไรเสีย ทุกครั้งที่พวกเรากลืนทรายถงซาเข้าไป พลังยุทธ์ของพวกเราจะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว...”

หลันเฟิงขมวดคิ้วเล็กน้อย ในฐานะปรมาจารย์หลอมศาสตรายุทธ์ เขาย่อมมีความรู้เกี่ยวกับทรายถงซาอยู่บ้าง

ทรายถงซาเป็นวัตถุดิบอันเต็มไปด้วยพิษชนิดหนึ่ง ในบรรดาวัตถุดิบหลอมอาวูรนั่น ถือเป็นวัตถุดิบระดับต่ำ ใช้หลอมศาสตราวุธชั้นเลิศได้

ครั้งหนึ่ง หลันเฟิงเคยกลืนทรายถงซาเพื่อเปลี่ยนแปลงจุดตันเถียนของตน ทำให้เกิดเป็นตันเถียนพิษ

‘หรือว่าในทรายถงซามีพลังบางอย่างแฝงอยู่?’ หลันเฟิงลูบหมับพลงขบคิดอยู่ครู่ใหญ่ แต่ก็ยังไม่มีข้อสรุปใดๆ

สิ่งเดียวที่เขามั่นใจคือ ระหว่างทรายถงซากับเลือดของเผ่าปีศาจเผ็ดิบนั้นต้องมีสายสัมพันธ์บางอย่างแน่นอน เพียงแต่ความสัมพันธ์นี้คืออะไรกันแน่ เขาเองก็ยังไม่อาจเข้าใจได้

เวลาผ่านไปเนิ่นนาน หลันเฟิงได้แต่ส่ายหน้าพลงยิ้มเจื่อน ‘หากอาจารย์ยังอยู่ก็คงดี ท่านต้องรู้แน่ๆ ว่าทรายถงซานั้นมีความลับอะไร’

ครั้งนั้นที่ชายชราร่างโปร่งแสงกล้าฟันธงว่าทรายถงซาช่วยแก้ไขปัญหาคุดตันเถียนของเขาได้ ย่อมเพราะมองเห็นความพิเศษบางอย่างของทรายถงซา น่าเสียดายที่หลันเฟิงไม่

เคยถามถึงความลับนี้ให้ชัดเจน ทำให้ความลับที่ซ่อนอยู่ใน
ทรายลงซาถูกกลืนหายไปกับความเงียบ

เมื่อนึกถึงชายชราร่างโปร่งแสง แววดตาของหลันเฟิงหม่น
ลงเล็กน้อย ทว่าก็รวบรวมสติ ขจัดอารมณ์หม่นหมองทิ้งไป
อย่างรวดเร็ว

“ช่วงมันเถอะ อย่างน้อยเรื่องนี้ก็ถือเป็นเรื่องดี” หลันเฟิง
สลัดความคิดที่ค้างคาออกจากหัว “เมื่อมีทรายลงซา เฝ่าปี้ศาจ
ผีดิบก็สามารถเพิ่มจำนวนยอดฝีมือได้เรื่อย ๆ ไม่นานคง
กลายเป็นเฝ่าปี้ศาจระดับสูงได้อย่างแท้จริง!”

ในเวลานี้ แม้เฝ่าปี้ศาจผีดิบจะยังไม่ได้มีฐานะทาง
เฝ่าพันธุ์สูงส่งนัก แต่ถ้านับเฉพาะยอดฝีมือระดับสูง ก็แทบไม่ได้
ด้อยไปกว่าเฝ่าหงส์มายาเลย

อย่างไรก็ดี หากกล่าวถึงรากฐานของเฝ่าปี้ศาจผีดิบแล้ว
ก็ยังห่างชั้นกับเฝ่าหงส์มายาอยู่มาก ปี้ศาจหงส์มายาวัยแรกรุ่น
หนึ่งตนสามารถกวาดล้างปี้ศาจผีดิบโตเต็มวัยนับหมื่นนับแสน
ตนได้อย่างไม่ยากเย็น

“ราชา...” เวลานั้น ป้าท่ามองหลันเฟิงแวบหนึ่งราวกับ
อยากจะพูดอะไรแต่ก็ลังเล

หลันเฟิงขมวดคิ้วเล็กน้อย “อยากพูดอะไรก็พูดออกมา
เถอะ”

ป้าท่าลังเลอยู่ชั่วครู่ สุดท้ายก็กำศีรษะ เอ่ยเสียงเบาว่า
“ช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา พวกเรารวบรวมปีศาจผีดิบส่วนใหญ่ใน
หุบเขาไร้สิ้นสุดให้มาอยู่รวมกันที่แถบภูเขารอบพื้นที่ฝึกตน แล้ว
ให้พวกมันกินทรายถงซา แต่ถึงแม้พวกมันจะเพิ่มพลัง
และสติปัญญาขึ้นเล็กน้อย ทว่ากลับไม่อาจเทียบพวกเราได้เลย
ปีศาจผีดิบกว่าสิบล้านตน มีเพียงสามตนที่บรรลุถึงระดับพิภพ
หมื่นกว่าตนบรรลุระดับตะวัน สามแสนกว่าตนบรรลุระดับ
จันทราร ที่เหลือแทบทั้งหมดอยู่แค่ระดับดารา หรือกระทั่งยังไม่
ถึงระดับดาราด้วยซ้ำ”

การสร้างเผ่าอสูรชั้นยอดขึ้นมาหนึ่งเผ่ามิใช่เรื่องง่าย

เพราะมันเกี่ยวข้องกับการยกระดับสายเลือดและ
วิวัฒนาการของโครงสร้างพันธุกรรม!

พวกป่าทำทำเต็มที่แล้วจริงๆ แต่ผลลัพธ์ที่ได้รับกลับน้อยนิด สาเหตุหลักก็เพราะระดับสายเลือดของปีศาจผีดิบต่ำเกินไป

“ข้าขอร้องราชา โปรดช่วยหลอมตันเถียนให้พวกมันด้วยเถิด!” ป่าทำคุกเข่าวิงวอนอย่างจริงใจ

แม้โครงสร้างร่างกายของอสูรจะแตกต่างจากมนุษย์ ทว่าไม่ว่าจะเป็นเผ่าใดก็ล้วนมีจุดตันเถียนทั้งสิ้น หน้าทีก็ไม่ต่างกัน เพียงแต่ตำแหน่งในร่างกายต่างกันเท่านั้น

มีตัวอย่างที่ประสบผลสำเร็จอย่างป่าท่าและป่าเทีย หลันเฟิงยอมหลอมตันเถียนให้ปีศาจผีดิบคนอื่นๆ ได้เช่นกัน

ราชากิ่งกามหาพิภพทำหน้าที่นางงูอยู่ไม่น้อย “หลอมจุดตันเถียน? หมายความว่าอย่างไร”

แม้คำนี้จะเข้าใจได้ไม่ยาก แต่สิ่งที่ยังไม่กล้าเชื่อคือ มีเรื่องบ้าคลั่งแบบนี้อยู่บนโลกด้วยหรือ

จุดตันเถียนคือรากฐานของการฝึกตนสำหรับสิ่งมีชีวิตทั้งปวง ก่อนจะบรรลุระดับทเวะ หากจุดตันเถียนได้รับความ

เสียหายก็เท่ากับเส้นทางในอนาคตของคนผู้นั้นหรือสูตรนั้น
จบสิ้นโดยสมบูรณ์

ตั้งแต่อดีตจบจนปัจจุบัน แม้จะมีอัจฉริยะมากมาย
ปรากฏขึ้น แต่ไม่เคยมีใครกล้าเอาจุดตันเถียนของตนมาเสี่ยง
เล่นแม้แต่คนเดียว!

“ปีศาจผีดิบกว่าสิบล้านตน?” หลันเฟิงสุดหายใจเย็น
เอือกหนึ่ง สีหน้าเต็มไปด้วยความตกตะลึง

จำนวนจะ...น่าหวาดหวั่นเกินไปแล้ว!

ป้าท่าเข้าใจผิด คิดว่าหลันเฟิงไม่เต็มใจจะช่วย จึงรีบ
อธิบายทันทีว่า “ข้าหมายถึง ขอรราชาช่วยหลอมจุดตันเถียน
ให้กับสามตนที่บรรลุถึงระดับพิภพก็พอ สำหรับที่เหลือ ท่านไม่
จำเป็นต้องลำบากด้วยเลย...”

เห็นท่าทางร้อนรนของป้าท่า หลันเฟิงหลุดยิ้มพลางส่าย
หน้า “อย่าร้อนใจไป ข้าเพียงแค่ออกใจที่พวกปีศาจผีดิบมีจำนวน
มากมายเท่านั้น ไม่ได้หมายความว่าจะไม่ช่วยพวกมันหลอม
จุดตันเถียนเสียหน่อย”

ป่าท่าถอนหายใจโล่งอกเล็กน้อย แล้วกล่าวอย่างภาคภูมิใจว่า “ราชา ถึงแม้เผ่าปีศาจเผ็ดิบของเราจะอ่อนแอในเชิงพลังต่อสู้ แต่หากพูดถึงจำนวนประชากรแล้ว บนแผ่นดินชิงโจว มีเพียงเผ่ามนุษย์เท่านั้นที่มีจำนวนมากกว่าเรา! สิบล้านคนที่ราชาตกใจเมื่อครู่ แท้จริงแล้วเป็นเพียงส่วนน้อยนิดของเผ่าเท่านั้น!”

แม้ปีศาจเผ็ดิบจะอ่อนแอ แต่ในบางพื้นที่ก็แพร่กระจายจนกลายเป็นปัญหาใหญ่

แต่ก็เพราะจำนวนที่มากและพลังที่ต่ำ จึงกลายเป็นอาหารของเผ่าอสูรอื่นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

หลันเฟิงได้ยืนตั้งนั้นก็ถึงกับชะงักไปชั่วครู่ “เหมือนจะเป็นเช่นนั้น!”

“นายท่าน...”

ราชากิ่งก่ามหาพิภพในยามนี้ดูจะสงสัยและตกใจยิ่งกว่าเดิม ความสงสัยของมันแทบกลบความหวาดกลัวที่มีต่อป่าท่าและพรรคพวกเสียสิ้น แม้รู้ว่าคำถามต่อไปนี้อาจทำให้พวกนั้นไม่พอใจ แต่มันก็อดไม่ได้ ถามออกไปว่า “ขออภัย

นายท่าน ขอถามจริงๆ ว่าหลอมจุดตันเถียนหมายถึงอะไรกันแน่ หรือว่า... จุดตันเถียนของคนเรานั้น สามารถหลอมขึ้นมาใหม่ได้ด้วยวิธีใดวิธีหนึ่งจริงๆ?”

เมื่อพูดถึงตอนท้าย น้ำเสียงของม้นสันเครือเล็กน้อย

“ราชา” ป้าท่ามองราชากิ่งก่ามหาพิภพด้วยแววตาไม่เป็นมิตร ความลับเช่นนี้จะปล่อยให้คนนอกล่วงรู้ได้อย่างไร

ขอเพียงหลันเฟิงกล่าว เขาก็พร้อมที่จะลงมือฆ่าราชากิ่งก่ามหาพิภพทันที

“ไม่เป็นไร”

หลันเฟิงโบกมือเบาๆ ก่อนยิ้มกล่าวว่า “ซีเออร์เทอเป็นพวกเดียวกับเรา มันทำพันธะสัญญานายป้ากับน้องชายข้าแล้ว ไม่ต้องกังวลว่ามันจะเผยความลับออกไป”

เมื่อสัมผัสได้ถึงไอสังหารแผ่วๆ ที่แผ่ออกมาจากตัวป้าท่า ราชากิ่งก่ามหาพิภพถึงกับชาอ่อน รีบให้คำมั่นทันทีว่า “นายท่าน ข้าสาบานว่าจะไม่เผยแพร่เรื่องนี้อย่างแน่นอน หากข้าผิดคำสาบาน ขอให้วิญญูณดับสูญ!”

“พอแล้วๆ ไม่ต้องจริงจังกันขนาดนั้น” หลันเฟิงยิ้มเอ่ยว่า “ซีเออร์เทอ เจ้าคาตเตาได้ถูกต้อง หลอมจุดตันเถียนก็คือ ความหมายอย่างที่เจ้าพูดนั้นแหละ หากจะพูดให้ชัดก็คือ ตราบ ไตที่จุดตันเถียนยังคงอยู่ ไม่ว่าจะเสียหายมากเพียงใด ข้าก็สามารถหลอมมันให้กลายเป็นจุดตันเถียนที่สมบูรณ์ไร้ที่ติได้!”

ราชากิ่งก้ามหาพิภพอัปาค้าง สมองแทบจะหยุดทำงาน

สวรรค์! มีความสามารถเช่นนี้อยู่บนโลกด้วยนั้นหรือ!

หลังจากสนองความสงสัยของราชากิ่งก้ามหาพิภพแล้ว หลันเฟิงก็หันไปพูดกับป้าทว่า “ข้าคิดว่าจะปิดด่านฝึกตนอยู่ที่นี่สักระยะ หลังออกจากการปิดด่านแล้วค่อยหลอมจุดตันเถียนให้พวกมัน อีกอย่าง ข้ายังมีหลายเรื่องที่ต้องจัดการ หลังจากหลอมจุดตันเถียนให้พวกมันเสร็จ ข้าจะรีบจากไปทันที คงไม่อาจอยู่ช่วยพวกเจ้าได้นานนัก เผ่าปีศาจเผ็ดิบคงต้องฝากให้พวกเจ้าช่วยดูแลไปก่อน หวังว่าพวกเจ้าจะไม่ถือสา”

แม้ในนามจะเป็นราชาของเผ่าปีศาจผีดิบ แต่หลันเฟิง ก็คือมนุษย์คนหนึ่ง เขาไม่มีทางทุ่มเททุกอย่างให้กับเผ่าปีศาจผีดิบ

กล่าวโดยแท้จริงแล้ว หลันเฟิงเหมาะจะเป็นผู้ปกครองในนามมากกว่าเป็นผู้นำที่ดูแลเผ่าอย่างจริงจัง

“ไม่เป็นไรขอรับ ราชายอมหลอมจุดตันเทียนให้พวกมันก็ถือเป็นเกียรติสูงสุดของเผ่าปีศาจผีดิบแล้ว พวกเราจะกล้าหวังสิ่งใดอีกเล่า” ป้าท่ากล่าวด้วยความเคารพ “ขอราชาวางใจ พวกเราจะช่วยดูแลเผ่าปีศาจผีดิบให้ดียิ่งแน่นอน!”

หลันเฟิงส่ายหน้าเล็กน้อย “ไม่ใช่ เผ่าปีศาจผีดิบไม่ใช่ของข้า แต่เป็นของพวกเจ้าทุกคนต่างหาก!”

ใครจะคิดว่าป้าท่ากลับยืนยันอย่างตื้อดิ่ง แถมยังดูจริงจังสุดขีด “เมื่อท่านเป็นราชาของเผ่า ก็ย่อมเป็นราชาตลอดไป! ไม่ว่าจะเป็นปีศาจผีดิบตนใดก็ล้วนเป็นข้าราชบริพารของท่าน เผ่าปีศาจผีดิบทั้งหมด ย่อมเป็นของราชา!”

ไต่ยืนเช่นนี้ หลันเฟิงได้แต่ลูบขมับพลาถหัวเราะเบาๆ “พูดแบบนี้ ข้าเริ่มรู้สึกกดดันแล้วนะ”

ป่าทำยีนเก้ออยู่ที่เดิม หน้ามอยคอตกราวกับเด็กน้อยทำผิด ไม่กล้าแม้แต่จะสบตาหลันเฟิง

“เฮ้อ ข้าแค่ล้อเล่น อย่างจริงจังเกินไปนัก” หลันเฟิงถอนหายใจเบาๆ “เออละ กลับมาเข้าเรื่องต่อเถอะ หลังพวกเจ้ากลับไปแล้ว หากคนของตำหนักศักดิ์สิทธิ์ติดต่อมาอีกก็อย่าไปสนใจพวกมัน พวกเจ้าควรรู้ไว้ว่า ราชาของพวกเจ้ากับพวกมันเป็นศัตรูที่ไม่อาจอยู่ร่วมฟ้าเดียวกันได้อีกต่อไปแล้ว...”

เมื่อได้ยินถ้อยคำนั้น ป่าท่า ป่าเทา และป่าเทียต่างแสดงท่าทีลำบากใจออกมา

หลันเฟิงขมวดคิ้วเล็กน้อย “ทำไมหรือ พวกเจ้ารู้สึกยากจะทำตาม?”

“ไม่ใช่ขอรับ” ป่าท่ากัดฟันแน่น ก่อนจะทรุดตัวคุกเข่าทั้งสองข้าง ไชกศีระชะกระแทกพื้น กล่าววิงวอนอย่างจริงใจว่า “ขอราชาอย่าไล่พวกเราไป!”

ป่าเทา ป่าเทีย และพี่น้องปีศาจผิวดิบอีกเก้าตนต่างคุกเข่า ไชกศีระชะกระแทกพื้น ร้องขอด้วยความจริงใจพร้อมกันว่า “ขอราชาอย่าไล่พวกเราไป!”

สำหรับพวกเขาแล้ว การไม่ตอบรับคนของตำหนักศักดิ์สิทธิ์เป็นเพียงเรื่องเล็กน้อย แต่หากต้องจากหลันเฟิงกลับไปยังหุบเขาไร้สิ้นสุด นั่นต่างหากคือสิ่งที่ยากจะยอมรับได้จริงๆ

หลันเฟิงสายหน้าเล็กน้อย “ถ้าพวกเจ้าไม่กลับ แล้วใครจะคอยดูแลเผ่าปีศาจผิวดิบแทนข้า ป้าทำ เจ้าเฟิงรับปากข้าเมื่อครูนี้อาจจะดูแลเผ่าให้ดีขึ้นหรือไม่ใช่หรือ”

ป้าทำถึงกับพูดไม่ออก สีหน้าเต็มไปด้วยความไม่ยินยอมอย่างยิ่ง

ผ่านไปครู่หนึ่ง ป้าทำสุดหายใจลึก แล้วเอ่ยอย่างเคร่งขรึมว่า “ราชา เพื่อความปลอดภัยของท่าน พวกเราต้องทิ้งพี่น้องบางส่วนไว้คอยคุ้มกันท่าน ข้า ป้าเทา และป้าเทียเป็นปีศาจผิวดิบระดับทเวะชั้นปลาย ส่วนพี่น้องอีกเก้าตนล้วนเป็นระดับทเวะชั้นกลาง ท่านสามารถเลือกจากพวกเราสิบสองตนได้ตามสบาย หากท่านไม่ยินยอม พวกเราจะไม่ไปไหนเด็ดขาด!”

ในสายตาของพวกเขา เผ่าปีศาจผิวดิบสำคัญก็จริง แต่ไม่สำคัญเท่าความปลอดภัยของหลันเฟิงเลย

หลันเฟิงครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วพยักหน้า “ก็ได้ เช่นนั้น ให้ป่าเทาและป่าเทียอยู่กับข้าแล้วกัน มีทั้งสองคุ้มกัน ต่อให้ รองประมุขของตำหนักศักดิ์สิทธิ์มาด้วยตัวเองก็คงทำอะไรเข้าไม่ได้”

ในยามนี้ หลันเฟิงกลายเป็นเสี้ยนหนามในสายตาของ ตำหนักศักดิ์สิทธิ์ แม้แต่ตัวเขาเองก็ไม่อาจคาดเดาได้ว่าอีกฝ่าย จะลงมือเมื่อใด การมีป่าเทาและป่าเทียอยู่เคียงข้าง อย่างน้อยก็ ช่วยลดความเสี่ยงจากภัยที่ไม่คาดฝันได้

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ป่าเทาและป่าเทียแสดงท่าทางดีใจล้น เหลือ แวดตาเต็มไปด้วยความปลาบปล้ำ

ส่วนป่าท่าและพี่น้องระดับทเวะชั้นกลางอีกเก้าตนกลับมี สีหน้าหม่นหมองอย่างเห็นได้ชัด

ในความคิดของพวกเขา การได้อยู่เคียงข้างหลันเฟิงคือ เกียรติอันสูงสุดของชีวิต!

บทที่ 603 ปิดตำนาน

ภายในห้องโถงใหญ่

“ป้าท่า พวกเจ้าทุกคนล้วนมีศิลาสื่อสารกันใช่ไหม”
หลันเฟิงกวาดตามองรอบหนึ่ง ก่อนถามขึ้นมาอย่างฉับพลัน

ป้าท่าชะงักไปเล็กน้อย จากนั้นก็พยักหน้ารับ

“งั้นเอาศิลาสื่อสารของพวกเจ้ามาให้ข้าหน่อย” หลันเฟิง
ยิ้มพรางกล่าว

ทุกคนไม่ลังเลเลยแม้แต่หน่อย รีบยื่นศิลาสื่อสารของตน
ให้หลันเฟิงทันที

ครู่หนึ่งต่อมา หลันเฟิงส่งศิลาสื่อสารคืนให้กับทุกคน
พรางยิ้มกล่าว “ข้าได้ทั้งไอวิญญาณของตัวเองไว้ในศิลาเหล่านี้
แล้ว หากเผ่าปีศาจเผด็จศึกมีเรื่องใด เจ้าติดต่อข้ามาได้โดยตรงทาง
ศิลาสื่อสาร”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ความรู้สึกห่อเหี่ยวของป้าท่าและพรรคพวกก็บรรเทาลงเล็กน้อย

“ฮ่าๆ ทุกคนยิ้มหน่อยเถอะ อย่าทำให้บรรยากาศหม่นหมองนักเลย!” หลันเฟิงตบมือเบาๆ เปลี่ยนเรื่องสนทนา “จริงสิ ป้าท่า ข้ามีข่าวดีมาบอกเจ้าด้วย”

ป้าท่าเงยหน้า มองหลันเฟิงด้วยความสงสัย

หลันเฟิงยื่นกำไลเก็บของออกมาอย่างกับเสกจากอากาศ แล้วยื่นให้ป้าท่า “ลองดูให้ดีกว่าข้างในคืออะไร”

ป้าท่ารับกำไลเก็บของมาอย่างไม่เข้าใจนัก ก่อนจะตรวจสอบข้างใน แล้วดวงตาก็เบิกกว้างทันที

“ทราบดีแล้ว!” ป้าท่าอุทานด้วยความตื่นตะลึง “มากขนาดนี้เลยหรือ!”

“พี่ใหญ่ ขออภัยหน่อย!” ได้ยินเสียงตื่นตะลึงของป้าท่า ปิตาจผิวดิบอีกแถมตบมือใจไม่ไหว ต่างเอ่ยขึ้นอย่างตื่นตะลึง

“เอาไปเลย” ป้าท่ายื่นกำไลให้

ไม่นานนัก ภายในห้องโถงก็ดังกึกก้องไปด้วยเสียง
พลาบป्लीใจ

“เป็นทรายถงซาจริง ๆ ด้วย!”

“สวรรค์ เยอะขนาดนี้เลยเหรอ!”

“ดีเหลือเกิน!”

เห็นได้ชัดว่า ของขวัญชิ้นนี้จากหลันเฟิงทำให้ทุกคน
ตื่นตะลึงยินดีราวกับได้รับโชคมหาศาล

แต่คำถามคือ... หลันเฟิงไปหาทรายถงซาเยอะขนาดนี้
มาจากที่ไหนกัน

ทรายถงซาภายในกำไลเก็บของนี้ หากเทียบกันแล้ว ก็
เทียบเท่ากับแหล่งทรายถงซาขนาดใหญ่หลายแห่งรวมกัน!

“ข้าพึงเจอมันในกำไลของสวีเล่อเมื่อครู่นี้เอง ไม่เลวใช่
ไหมล่ะ น่าจะใช้ได้ไปอีกสักพักเลย” หลันเฟิงหัวเราะอย่าง
อารมณ์ดี “ข้าเองก็ไม่คิดเหมือนกันว่าในกำไลของสวีเล่อจะ
ซ่อนทรายถงซาไว้มากขนาดนี้...”

เรื่องนี้สะท้อนให้เห็นว่า พลังของตำหนักศักดิ์สิทธิ์นั้นไม่ธรรมดาจริงๆ

เมื่อได้ยินคำนี้ ป้าท่าโมโหขึ้นมาทันที “ไอ้สวี่เล่อนี่ ตอนนั้นบอกกับพวกเราว่าทรายถงซาหมดแล้วแท้ๆ แต่กลับแอบเก็บไว้มากขนาดนี้!”

“มันเห็นพวกเราเป็นพวกโง่หรือไงกัน!”

แม้สวี่เล่อจะตายไปแล้ว พวกเขาก็กังอวดแค้นเคืองไม่ได้ถึงขั้นอยากลากศพมาฆ่าซ้ำอีกครั้ง!

หลันเฟิงยกมือห้าม “พอๆ ตายไปแล้วก็ปล่อยเขาไปอย่าไปถือสาอีกเลย ข้าอยากรู้มากกว่าว่าทรายถงซาเหล่านี้... พอใช้ไหม”

แม้ทรายถงซาในกำไลจะกองเป็นภูเขา ดูเหมือนมากมายเหลือเฟือ แต่สำหรับปีศาจเผ็ดิบกว่าสิบล้านตนแล้ว... ก็ไม่แน่ว่าจะเพียงพอ

“พอแล้ว มากพอแล้ว” ป้าท่าตอบทันที “อย่างน้อย พวกเราก็ไม่ต้องกังวลเรื่องทรายถงซาไปอีกหนึ่งปี”

เมื่อมีเวลาอย่างน้อยหนึ่งปีเป็นช่วงพักหายใจ ป้าท่าก็สามารถหาวิธีอื่นมาเพิ่มทรายถงซาได้

ด้วยพลังของเขาแล้ว การหาเงินไม่ใช่เรื่องยากเลย ไหนจะมีพี่น้องปีศาจผีดิบระดับเทพะชั้นกลางอีกเก้าตนคอยช่วยเหลือ

ไม่นานนัก ป้าท่าและพี่น้องอีกเก้าตนก็จากไปด้วยความอาลัยอาวรณ์

ส่วนหลันเฟิงก็ออกจากห้องโถงมาพร้อมกับป้าเทาและป้าเทีย

“ท่านหลันเฟิง” ประมุขของสำนักศึกษาสื่อฟางหยวนชิงเทียนยืนรออยู่ด้านนอกมาตลอด เมื่อเห็นหลันเฟิงก็รีบเดินเข้ามาต้อนรับ

“ขออภัยประมุขหยวนที่รบกวนพวกท่าน” หลันเฟิงยิ้มน้อยๆ

“ท่านหลันเฟิงมาเยือนสำนักศึกษาสื่อฟาง ถือเป็นเกียรติของพวกเรายิ่ง” หยวนชิงเทียนรู้สึกปลื้มปิติ จึงยังมีท่าทีเคารพมากขึ้น

หลันเฟิงส่ายหน้ายิ้มๆ แล้วเปลี่ยนเรื่องทันที “ขอรบกวนประมุขหยวนช่วยจัดหาสถานที่เงียบสงบสักแห่งให้ข้าด้วย ข้าตั้งใจจะปิดตำหนักตนอยู่ที่นี่สักระยะ”

หยวนชิงเทียนรีบถามกลับ “ไม่ทราบที่ท่านหลันเฟิงมีข้อกำหนดเฉพาะสำหรับสถานที่ปิดตำหนักหรือไม่”

หลันเฟิงคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนยิ้มตอบว่า “ข้าจะฝึกฝนกายา ดังนั้นขอเป็นสถานที่ที่พอจะรองรับแรงกระแทกได้ดีหน่อย ที่เหลือไม่มีข้อกำหนดอะไรอีก”

เงียบสงบและรองรับแรงกระแทกได้ คือสองเงื่อนไขของหลันเฟิง

“ท่านหลันเฟิง เช่นนั้นบริเวณภูเขาด้านหลังสำนักของพวกเราน่าจะตรงกับที่ท่านต้องการ” หยวนชิงเทียนลังเลเล็กน้อยก่อนกล่าวต่อ “ภูเขาหลังสำนักเป็นพื้นที่ที่จัดไว้ตั้งแต่ก่อตั้งสำนักศึกษาใหม่ๆ ใช้สำหรับเลี้ยงดูปีศาจที่ไม่แข็งแรงนัก

เพื่อให้นักเรียนใช้ฝึกฝนและสอบวัดผล พื้นที่นั้นจะเปิดใช้งานเฉพาะช่วงรับนักเรียนใหม่ในแต่ละปีเท่านั้น เพียงแต่... สภาพแวดล้อมค่อนข้างเรียบง่าย หากเทียบกับฐานะของท่านหลั่นเฟิงแล้ว อาจไม่สมเกียรติ...”

“ภูเขาด้านหลังนั้นแหละ ข้าเลือกตรงนั้น” หลั่นเฟิงตัดบทก่อนอีกฝ่ายจะพูดจบ

ทุกสำนักศึกษาทั่วทั้งแผ่นดินชิงโจวล้วนมีพื้นที่กว้างขวาง และสำนักศึกษาสื่อฟางก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น

แม้ภูเขาด้านหลังจะอยู่ภายในเขตของสำนัก แต่กินพื้นที่ถึงเกือบหนึ่งในสิบของทั้งเมืองสื่อฟาง ด้านในมีทั้งเนินเขาน้อยใหญ่ ป่าไม้ แม้กระทั่งทะเลสาบขนาดเล็ก ทิวทัศน์งดงามยิ่ง

กลางทะเลสาบนั้นมีเกาะเล็ก ๆ โผล่พ้นผิวน้ำขึ้นมา รูปทรงคล้ายกระดองเต่า

ด้วยความที่เมืองสื่อฟางตั้งอยู่บนยอดเขาสูง อุณหภูมิที่นี่จึงต่ำมาก โดยเฉพาะภูเขาด้านหลังที่แทบจะอยู่ในสภาพ

อากาศหนาวเย็นตลอดทั้งปี น้ำในทะเลสาบจับตัวเป็นน้ำแข็ง มีเพียงช่วงเดือนที่อากาศอบอุ่นที่สุดเท่านั้นที่น้ำแข็งจะละลายบางส่วน

บนเกาะเล็กนั้นมีต้นไม้หลายร้อยต้นเติบโตสะเปะสะปะ ไม้ไม่เรียวยาวคล้ายปลายเข็ม ปกคลุมด้วยเกล็ดน้ำแข็งบาง ๆ จนดูขาวโพลนไปทั่ว

หยวนชิงเทียนไม่ได้โกหก ที่นี้เงียบสงบจริงๆ อาจเพราะความเย็นยะเยือกนี้เอง สัตว์อสูรที่อยู่ตามจุดต่างๆ ของภูเขา ด้านหลังจึงไม่อยากเข้าใกล้เกาะแห่งนี้ ส่งผลให้พื้นที่บนเกาะมีเพียงต้นไม้รกร้างเท่านั้น ไม่มีสิ่งมีชีวิตอื่นใดเลย

ทว่า ท่ามกลางความเหินห่างนั้น กลับมีเงาร่างหนึ่ง ยืนเท้าเปล่าในท่าทางประหลาด

หลันเฟิงไม่ได้ตั้งใจฝึกฝนร่างกายมานานแล้ว เหตุผลที่เขาเลือกจะปิดด่านฝึกฝนร่างกายในครั้งนี้ ก็เพราะเขาพบเคล็ดวิชาฝึกกายไร้เทียมทานเล่มคั่นตากว่าสิบเล่มในกำไลเก็บของของสวีเล่อและพวก

ทั้งสิบกว่าเล่มนี้มีหลายเล่มที่เขาเคยพบมาก่อนแล้ว แต่บางเล่มก็เป็นเนื้อหาใหม่ที่ไม่เคยเห็นมาก่อนเลย

เมื่อรวมเข้ากับที่เคยสะสมไว้ก่อนหน้านี้ ตอนนี้หลันเฟิงได้คัมภีร์จากมือของผู้แข็งแกร่งแห่งสำนักศักดิ์สิทธิ์รวมทั้งหมดสิบสี่เล่ม จำนวนเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่าทันที

เมื่อก่อน แค่หนึ่งในสามของตำราฝึกกายยังทำให้การฝึกฝนร่างกายของเขารุดหน้าอย่างรวดเร็ว แล้วตอนนี้ที่มีครบถึงเพียงนี้ ความเร็วในการฝึกกายของหลันเฟิงจึงพุ่งทะยานอย่างน่าตกใจ!

ยามนี้ หลันเฟิงสัมผัสได้ถึงความแข็งแกร่งของร่างกายที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ แทบทุกขณะจิต

แม้จะเกลียดชังสำนักศักดิ์สิทธิ์เข้ากระดูก แต่หลันเฟิงก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกชื่นชมในตัวประมุขแห่งสำนักศักดิ์สิทธิ์

“หากเคล็ดวิชาฝึกกายไร้เทียมทานเป็นผลงานที่ประมุขสำนักศักดิ์สิทธิ์สร้างจริง คนผู้นั้นก็น่าหวาดเกรงเกินไปแล้ว!” หลันเฟิงคิดอย่างนับถือจากใจ ในแวบตามีแต่ความตื่นตะลึง

“เคล็ดวิชาฝึกกายไร้เทียมทานนี้นับว่าเป็นผลงานชั้นยอดโดยแท้!”

หลันเฟิงยังจำได้ว่า เคล็ดวิชาฝึกกายไร้เทียมทานนี้มีทั้งหมดยี่สิบเอ็ดเล่ม ขณะนี้เขาฝึกฝนไปเพียงสิบสี่เล่ม ร่างกายของเขายังพัฒนาไปอย่างน่าอัศจรรย์แล้ว หากเขาได้ครบทั้งยี่สิบเอ็ดเล่มจะมีพลังระดับไหนกัน

ยิ่งสัมผัสได้ถึงพลังของเคล็ดวิชาฝึกกายไร้เทียมทาน หลันเฟิงก็ยิ่งปรารถนาในมันมากขึ้น

แต่เขารู้ดีว่า การจะรวบรวมให้ครบทั้งยี่สิบเอ็ดเล่มนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

บางที่ทั้งตำหนักศักดิ์สิทธิ์อาจมีเพียงประมุขเท่านั้นที่รู้เนื้อหาอันสมบูรณ์ของเคล็ดวิชาฝึกกายไร้เทียมทาน แม้แต่รองประมุขก็คงไม่มีทางได้ครอบครองมันอย่างครบถ้วน

“ส่วนที่เป็นแก่นแท้คงมีเพียงประมุขตำหนักศักดิ์สิทธิ์เท่านั้นที่รู้” หลันเฟิงไม่เชื่อว่าคนผู้นั้นจะมีเมตตาถ่ายทอดเคล็ดวิชาฝึกกายไร้เทียมทานฉบับสมบูรณ์ให้ผู้อื่น สิ่งนี้เห็นได้ชัดจากการ

ที่เขาแยกเคล็ดวิชาออกเป็นหลายส่วน แล้วแจกจ่ายให้แก่
ผู้ได้บังคับบัญชาแต่ละคน

ประมุขตำหนักศักดิ์สิทธิ์...เชื่อใจเพียงตัวเองเท่านั้น
แม้กระทั่งผู้ที่ทำพันธะนายบ่าวกับเขาก็ยังไม่อาจวางใจได้

ด้วยเหตุนี้ แม่หลันเฟิงจะจัดการยอดฝีมือของ
ตำหนักศักดิ์สิทธิ์ได้ทั้งหมด และเก็บรวบรวมตำราทั้งหมด
มาไว้ในมือก็ยังไม่ครบยี่สิบเอ็ดเล่ม เพราะส่วนที่เป็นหัวใจ
สำคัญที่สุดนั้น ประมุขตำหนักศักดิ์สิทธิ์ไม่มีทางยกให้ใครแน่

“ทว่ารวบรวมได้สิบสี่เล่ม ข้าก็ควรพึงพอใจแล้ว”
หลันเฟิงมีรอยยิ้มประดับอยู่บนใบหน้า

คนที่มีตำราฝึกกายาที่ไม่ซ้ำกันสิบสี่เล่ม ทั้ง
ตำหนักศักดิ์สิทธิ์ เกรงว่าคงมีอยู่ไม่กี่คน และตำราฝึกกายา
ทั้งสิบสี่เล่มนี้ในมือของคนในตำหนักศักดิ์สิทธิ์ก็เหมือนกับ
ชีโครงไก่อ่ เก็บไว้ก็ไม่มีประโยชน์ จะทิ้งก็เสียดาย แต่เมื่ออยู่
ในมือของหลันเฟิงกลับแสดงประสิทธิภาพที่น่ากลัวเป็นอย่างยิ่ง
ออกมาได้

ร่างครึ่งคนครึ่งปีศาจที่ถูกปรับปรุงด้วยโลหิตผีดิบ

ผลงานชิ้นเอกแห่งยุคสมัยใหม่ เลื่องลือนำหนัก

สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นต้นทุนที่มีเฉพาะหลันเฟิง และเป็นสาเหตุที่หลันเฟิงสามารถกระตุ้นประสิทธิภาพของเคล็ดวิชาฝึกกายไร้เทียมทานได้สูงสุด!

กล่าวได้ว่าตั้งแต่ที่หลันเฟิงถูกรอกโลหิตฝืดเข้าไป เขาก็ไม่ใช่มนุษย์ที่สะอาดบริสุทธิ์อีกต่อไป แต่ในขณะเดียวกัน เขาก็มีโอกาสทะลวงขีดจำกัดของมนุษย์ได้อีกด้วย!

บนเกาะเจียบสงบ หลันเฟิงเผชิญหน้ากับความเดียวดาย และความจำเจอย่างสงบนิ่ง มุ่งหน้าสู่เส้นทางของตน

เพื่อนร่วมทางของเขามีเพียงผืนป่าที่ปกคลุมด้วยน้ำค้างแข็งสีขาวเท่านั้น

หนึ่งเดือนผ่านไป

“ครีน!!”

ทั้งเกาะพลันสั่นสะเทือนราวกับแผ่นดินไหว น้ำแข็งบน
ผิวน้ำโดยรอบถูกแรงกระแทกอย่างรุนแรงจนแตกร้าว

เสียง “แครก” ดังสะท้อนไปทั่วผิวน้ำ ป่ารอบทะเลสาบ
เต็มไปด้วยเสียงนกตกใจที่พากันบินหนีอลหม่าน

หลันเฟิงก้มมองพื้นดินใต้เท้าที่แตกร้าวเป็นใยแมงมุม
ก่อนเผยรอยยิ้มพึงพอใจออกมาเบาๆ

“พลังกายระดับสวรรค์ขั้นสูงสุดแข็งแกร่งกว่าที่ข้าคาดไว้
ไม่น้อย!”

หลังจากผ่านการฝึกฝนโดยไม่ดื่มน้ำหรือนอนหลับเป็น
เวลาหนึ่งเดือน ในที่สุดระดับกายาของหลันเฟิงก็ข้ามระดับ
พลังปรารถนาไปได้แล้ว จากระดับสวรรค์ชั้นกลาง ทะลวงมาเป็น
ระดับสวรรค์ขั้นสูงสุด

และนี่เป็นครั้งแรกที่ระดับกายาของเขาแซงหน้าระดับ
พลังปรารถนาได้ในรอบหลายปี

“ต้องขอบคุณตำหนักศักดิ์สิทธิ์! หากไม่ได้ตำราฝึกกายา
จำนวนมากจากกำไลเก็บของของสวีเล่อและพวก ข้าคงไม่อาจ

ฝึกฝนมาถึงระดับนี้ได้ไ้ในระยะเวลาอันสั้นเช่นนี้...” หลันเฟิง
เข้าใจ หากไม่มีตำราฝึกกายา อย่างน้อยเขาก็ต้องใช้เวลาสอง
สามปีถึงจะฝึกกายาให้อยู่ในระดับสวรรค์ชั้นสูงสุดได้

สิ่งที่น่าเสียดายคือ พอถึงระดับสวรรค์ชั้นสูงสุดแล้ว
ระดับความเร็วในการฝึกกายาของเขาลดลงกะทันหัน หากคิดจะ
ทะลวงระดับอีกครั้ง เกรงว่าคงต้องใช้เวลาไม่น้อย

ระดับสวรรค์ชั้นสูงสุดเป็นขีดจำกัดที่หลันเฟิงไปถึงได้
ในระยะเวลาอันสั้นนี้แล้ว

ทว่าไม่นานหลันเฟิงก็ยิ้มออกมา “กายาถึงระดับสวรรค์
ชั้นสูงสุดก็ไม่เลวแล้ว อย่างน้อยพลังกำลังของข้าก็เพิ่มขึ้นอีก
เท่าหนึ่ง!”

การเพิ่มระดับความแข็งแกร่งของกายาเนื้อทำให้คุณภาพ
ของหลายเพลิงปราณที่เขาสำแดงออกมาเพิ่มขึ้น ความเร็วของ
เขาเองก็ไปถึงขั้นที่น่ากลัวมากด้วยเหตุนี้เช่นกัน

ถึงอย่างไรเสีย เมื่อระดับกายาเพิ่มขึ้น ก็หมายความว่า
เขาสามารถสำแดงพลังแรงถ่วงที่แข็งแกร่งขึ้นได้อีกด้วย

ในทางทฤษฎี เขาในยามนี้สามารถปรับตัวกับแรงถ่วง
แก๊รร้อยเก้าสิบเก้าเท่าได้แล้ว!

ดิวอี้

หนึ่งตาสังหาร ปริมาจารย์อสูร เล่ม 13

妖圣传

PineBook

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Pine Book

《妖圣传》 Vol. 13

Author: 单纯宅男 Dan Chun Zhai Nan

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

单纯宅男 Dan Chun Zhai Nan

หนึ่งตาสังหาร ปริมาจารย์อสูร เล่ม 13 /单纯宅男 Dan Chun Zhai Nan : เขียน; จินอันเหวิน

ปังปิง และหวอดชมพู : แปล จาก 妖圣传.— กรุงเทพฯ: ไลน์ อมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์, 2567.

(1) , 663 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. จินอันเหวิน ปังปิง และหวอดชมพู ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-8205-1